

GAELEN FOLEY

A woman with her hair pulled back, wearing a dark blue, off-the-shoulder, floor-length gown with a white lace collar and a white bow at the waist. She is holding a large, white, lace fan in front of her face, partially obscuring it. She is wearing white lace gloves. The background is a soft, out-of-focus outdoor setting with warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is elegant and classic.

Princezná

GAELEN FOLEY

Princezná

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Gaelen Foley: *Princess*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc., New York 1999, preložila Tamara Chovanová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

V texte sú použité citáty z prekladov Jozefa Kota (W. Shakespeare: *Troilos a Kressida*, Tatran 1989) a Ľubomíra Feldeka (W. Shakespeare: *Dvaja veronskí šľachtici*, Ikar 2013), ako aj zo Svätého písma Starého a Nového zákona (Spolok svätého Vojtecha 2001).

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 1999 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2019
Cover Design © Juraj Šramko 2019
Cover Photo © Ildiko Neer / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2096-1

*Túto knihu venujem svojim celoživotným
a lojálnym priateľkám – sestrám
Shane, Elizabeth a Janeen.*

*Zvláštna vďaka patrí mojej mame.
Jej porozumenie, založené na dlhých rokoch
práce s obeťami domáceho násilia,
prispelo k tomu, aby som pochopila, aké jazvy
zanecháva taká tragédia a akú nádej na ich
zahojenie v nás všetkých vyvolávajú
statoční ľudia, ktorí ju prežili.*

*Ó, veď je to perla,
pre ktorú tisíc lodí
brázdi vody
a králi stávajú sa obchodníkmi.*

SHAKESPEARE

Chcem lásku, on zas češť.

SHAKESPEARE

Prvá kapitola

Máj 1805

V úzkom priestore medzi hradbou živého plota v záhradnom bludisku sa ozývalo rýchle, plytké dychčanie. Steny sa ťahali dovysoka nad ňou, bola medzi nimi zatvorená a v hlave jej tak pulzovalo, až sa bála, že to začujú. Po centimetroch napredovala úzkou uličkou, bosé nohy sa ticho zakrádali chladivou hustou trávou, hrud' sa jej dvíhala. Ustavične sa obzerala ponad plece. Celé telo sa jej triaslo, ruka jej krvácala, možno si ju zlomila, keď Philippa udrela do tej nadutej, vyškerenej tváre ostrým krajom obrovského diamantu na prstene. Ale aspoňže sa jej podarilo uniknúť z jeho železného zovretia do bludiska, dúfala, že tam ju nenájdu. Neodvážila sa volať o pomoc – počuli by ju len tí traja muži.

Večer, keď vietor polieval prírodu dažďom lejúcim sa z indigovej oblohy posiatej zlatými oblakmi, nebol vonku nikto. Cikády akoby burácali vo vlnách, vietor prinášal útržky zvonivého menuetu nesúceho sa šírymi záhradami a kráľovským parkom z prebiehajúceho bálu – zo zásnubného večierka. Jej snúbenec nemohol prísť.

Prudko mykla tvárou doľava, z druhej strany hustého živého plota počula šuchot.

Bol tam. Stúpala jej do hrdla kyslá chuť vína.

Videla jeho siluetu, vysokú postavu v elegantných šatách. Videla obrisy pištole v jeho ruke a vedela, že pomedzi krovia určite zbadá jej svetlé hodvábné šaty. Učupila sa a ticho sa posúvala.

„Nebojte sa, vaša výsosť,“ niesol sa k nej Henriho zamato-vý hlas ponad niekoľko radov krovia. „Neublížime vám. Vyjdite von. Iné vám nezostáva.“

Rozdelili sa, aby ju mohli obkolesiť. Potlačila vzlyk, usilovala sa ovládať, rozhodovala sa, ktorým smerom sa vyberie. V tomto bludisku pobehovala už ako malé dievčatko, vyzna-la sa tu, ale bola taká vyplašená, že stratila orientáciu.

Počula šumivý špl'achot fontány na malom nádvorí v strede bludiska, usilovala sa zorientovať podľa neho. Za-ťala päšť tak silno, až zaryla nechtami do dlane, pritисnutá na kríky postupovala uličkou centimeter za centimetrom. Na konci zacítila na chrbte škrabľavé kry, váhala, bála sa za-hnúť za roh.

Čakala celá roztrášená, modlila sa a zbierala odvahu, ža-lúdok jej pritom skrúcalo.

Čo od nej chcú? Nevedela.

Veľa ráz dostala ponuku na sobáš od uhladených dvora-nov z paláca, ktorí jej pripomínali predátorov, ale nikdy predtým sa ju nikto nepokúšal uloviť. Nikto nepoužil zbraň.

Bože dobrý, prosím Ťa, ochráň ma.

Rozplakala by sa, ale aj na to bola priveľmi vydesená. Zno-va sa zdvihol vietor. Cítila pokosenú trávu, jazmín, muža.

Blížia sa, blížia.

„Vaša výsosť, nemusíte sa ničoho báť. Sme vaši priatelia.“

Vyrazila, dlhé čierne vlasy viali za ňou. Zahrmelo, vietor prinášal vôňu letnej búrky. Na konci uličky zastala, znova sa bála zahnúť za roh, čo keď tam natrafí na Philippa alebo na toho blondiaka Henriho, čo keď tam na ňu čakajú? Chytia ju... Stále jej chodili po rozume slová bývalej guvernanky, že sa jej čosi podobné prihodí, ak sa neprestane správať divo, priveľmi odvážne.

Zaprisahávala sa, že už nikdy nebude odvážna. Nebude flirtovať. Nebude dôverovať.

Hruď sa jej dvíhala a klesala, dvíhala a klesala.

Blížili sa. Vedela, že nemôže zostať, kde je. Ani pár sekúnd.

Som v pasci. Z tohto neuniknem.

A vtedy sa ozval iný hlas, ledva počuteľný šepot.

„Princesa.“

To slovko akoby vystúpilo zo zeme alebo sa znieslo zo vzduchu.

Takmer vzlykla, z celého srdca chcela veriť, že sa s ňou nezahráva jej vystrašená, zmätená myseľ. Iba jeden človek používal ten titul, španielsku obdobu talianskeho titulu *principessa*.

V živote ho tak nepotrebovala ako teraz.

Krásneho Santiaga s čiernym srdcom.

Iba on jediný by ju mohol vytriahnuť z tejto nočnej mory, ale bol ďaleko, kráľ ho poveril špionážou a ochranou veľvyslancu v Moskve, kde sa utvárala nová aliancia proti Napoleonovi.

Pravda, Darius Santiago bol bezočivý, arogantný pohan, ale nevedel, čo je strach, a verila, že dokáže čokoľvek. Neviedla ho už takmer rok, no myslevala naňho, na jeho arogantný úškrn a uhl'ovočierne oči, akoby ju pozoroval z diaľky vďaka nejakému nadprirodzenému videniu.

„Už ma unavuje táto naháňačka, *ma belle*,“ varoval ju Henri. Cez krovie videla strapaté plavé kučery. Zazrela, ako Francúz zastal, naklonil hlavu, počúval.

Serafina si pritísla obe ruky na ústa, aby stlmila prerývané dychčanie, a začala ustupovať. Takmer skríkla, keď ju čosi potiaholo za vlasy, a keď sa zvrtila, zistila, že prameň jej dlhých čiernych vlasov sa jej zamotal do krovia.

„*Princesa*.“

Naozaj to počula. Tentoraz si bola istá. Ale ako je to možné? Zmeravela, divo blúdila očami.

Ako vedel, že je v nebezpečenstve? Môže byť puto medzi nimi ešte vždy také silné?

A vtedy si uvedomila, že ho tam cítila, cítila jeho zvláštnu tichú moc všade naokolo ako blížiacu sa búrku.

„Prejdite na nádvorie v strede,“ radil jej temný mrmot.

„Ach bože,“ zašepkala a zatvorila oči, takmer jej prišlo zle od úľavy.

Prišiel. Pravdaže prišiel.

Aj keď ju nechce, aj keď ju nikdy nebude ľúbiť, mala kráľovskú krv a považoval si za povinnosť chrániť ju.

Darius Santiago bol kráľov najspoľahlivejší muž, šikovný špión a atentátnik, absolútne verný jej otcovi. Ak bolo treba vykonať čiernu prácu pri ochrane kráľovstva a kráľovskej rodiny v malom talianskom ostrovnom kráľovstve Ascencion, Darius sa ujal práce bez reptania. Až teraz si uvedomila, že keď je tam Darius, znamená to, že za Philippovým pokusom o jej únos je viac, než si pôvodne myslela.

Spustila ruky po bokoch. Hruď sa jej dvíhala pri každom nádychu, ale odvážne vystrčila bradu a čakala na Dariove pokyny.

„Choďte na nádvorie, vaša výsosť. Ponáhľajte sa.“

„Kde si?“ vydýchla rozochvvene. „Pomôž mi.“

„Som nablízku, ale nemôžem sa k vám dostať.“

„Prosím ťa, pomôž mi,“ potláčala vzlyky.

„Psst,“ zašepkal. „Choďte na nádvorie.“

„Zablúdila som, Darius, zabudla som cestu.“ Oslepená slzami – potláčala ich, odkedy sa jej prvý raz zmocnil Philippe –, hľadela cez hustú zelenú ozdobu živého plota a usilovala sa nájsť ho pohľadom.

„Len pokoj, buďte statočná,“ dohovárал jej ticho. „Dva razy doprava. Ste veľmi blízko. Stretneme sa tam.“

„D-dobre,“ vyjachtala pridusene.

„Už choďte.“ Šepot zanikol.

Serafina sa chvíľku nedokázala pohnúť. Potom prenikla cez chladný opar strachu a donútila sa vykročiť. Mierila na dvorček vykladaný tehlymi, nohy sa jej triasli, oškreté koleno ju páliło, odkedy sa pošmykla na tráve. Na šatách z pavučinkového hodvábu farby hmly, ktoré si s takou radosťou obliekla, bola teraz na kolenách diera. Každý pohyb bol nebezpečný, usilovala sa postupovať ticho, strach ju spomaľoval, ale starostlivo mierila za uspávkou fontány, šplachotajúcej v tesanej kamennej nádrži.

S každým centimetrom jej myseľ spievala jeho meno, ako-

by ho dokázala privolať. *Darius, Darius, Darius*. Prišla po prvý roh.

Pripravila sa. Vykukla.

Tu jej nič nehrozí.

Kráčala ďalej, nazbierala odvalu. Mysľou sa jej mihali záblesky, ako Darius na ňu dozerá počas celého jej detstva, upokojuje ju pohľadom, vedela, že jej prísny milovaný rytier ju bude vždy chrániť. Ale keď dospela, nič nešlo podľa plánu.

Darius, nedovoľ, aby sa ma zmocnili.

Videla, že bude musieť prejsť okolo priechodu na ľavej strane uličky, kde sa pretínala s inou uličkou. Modlila sa, aby ju prenasledovatelia nevideli prechádzať. Pri priechode zaváhala, stratila odvalu.

Po líci jej stekala kvapka potu.

Nech to hoci aj uverejnia v novinách, pomyslela si nahnevane a utrela ju chrbtom ruky. Šokujúca správa – princezná sa potí!

Na okamih privrela oči, v duchu sa pomodlila, potom sa vrhla dopredu a ukradomky pozrela do uličky. Asi sedem metrov od nej ležal bez pohybu na zemi Philippov statný kočiš. Vo svetle mesiaca sa ligotal drôt. Zaškrtli ho, prebleslo jej hlavou a prišlo jej zle. Tadiaľto prechádzal Darius.

Meravo kráčala ďalej, v žalúdku cítila studenú hrôzu. Cva kotanie cikád sa zmenilo na jeden vibrujúci tón. Čo keď jej prasknú nervy? Keď prišla na koniec uličky, zvrátila tvár a zbierala odvalu, aby sa pozrela za roh. Donútila sa k tomu.

Vzduch čistý!

Na konci uličky videla vchod na dvorček. Už bola takmer tam. Už len prejsť popri ďalšej medzere v kroví asi v strede uličky...

Zabočila za roh a rozbehla sa.

Dýchala cez zuby, bosé nohy ju rýchlo niesli po hodvábnej tráve. Medzera sa blížila, rovno pred sebou mala vchod na dvorček. Vietor jej chrstol do tváre kvapky dažďa. Zlatý polmesiac zakrývali mraky.

„Poď sem, ty potvora!“ zaburácal hlboký hlas.

Zvrieskla a obzrela sa ponad plece, Philippe sa vynoril spoza rohu. Keď bežala okolo medzery v plote, z pretínajúcej uličky vyrazil Henri. Schytil ju do náručia, až zhĺkla. Philippe sa rýchlo blížil a vtedy sa tam zjavil Darius, vynoril sa z tieňa a zaútočil ako vlk.

Henri zvrieskol a pustil ju z rúk, aby odbil Dariusu. Vyslobodila sa a ušla mu, za sebou počula len driapanie hodvábu. Bežala k dvorčeku a vzlykala. Na tehlovej dlažbe si oškrela palec na nohe, no dotackala sa na malé priestranstvo. Prebehla okolo kamennej, groteskne vyškerenej Panovej fontány, z úst obrastených machom striekala voda. Zahla za tienistý roh.

Učupila sa a modlila sa, aby sa Philippe rozhodol pomôcť priateľovi, aby sa nevrhol na ňu, ale ešte sa nestihla pomodliť a Francúz sa vynoril v medzere medzi úhľadne ostrihaným krovím.

Sťažka dychčal, no hneď ju zbadal a úškľabok mu zošpatil peknú tvár. Pristúpil k nej, zdvihol ju.

Skrĺkla. Tresol ju po tvári a priložil nôž k hrdlu vo chvíli, keď pribehol Darius.

Zavzlykala jeho meno.

Philippe jej vykrútil ruky. „Drž hubu!“

Darius sťažka dýchal, sledoval, čo sa deje. Ohnivými ónyxovými očami prenikol nočnú tmu. Na oblohe zažiaril blesk a na okamih osvetlil jeho exotickú krásu – potom nastala tma.

Serafina naňho uprela pohľad a vložila doň vieru, oboma rukami držala oceľové rameno na svojom hrdle.

„Odstúp, Santiago!“ varoval ho Philippe. „Ešte krok – a zomrie!“

„Nebud' hlúpy, Saint-Laurent. Obaja dobre vieme, že nechce, aby sa jej ublížilo.“ Jeho tón znel opovržlivo, stál uvoľnene, ale keď vstúpil na dvorček, z jeho štíhleho tela sálalo nebezpečenstvo, zlaté mesačné svetlo sa odrážalo od širo-

kých pliec. Bol bezchybne oblečený do čierneho a pohyboval sa ladne ako predátor.

Spod ligotavých havraních vlasov sa klenulo vysoké čelo. Hĺbavé čierne oči prezrádzali oheň jeho vášnivej, tajnostkárскеj povahy. Prísne hrany vysokých lícných kostí a orlí nos súperili so zmyselnými plnými ústami. Tie krásne tesané sladké pery kazila len jazvička v tvare polmesiaca a dodávala im zatrpknutý výraz.

Serafina fascinovane hľadela naňho, ale Darius na ňu ani nepozrel, akoby nebola dôležitá. Len s úsmevom na perách prebodol ostrým pohľadom Philippe.

„Myslel som si, že si profesionál, Saint-Laurent,“ vyhlásil. Jeho tichý hlas podfarboval španielsky prízvuk. „Takto vyba-vuješ povinnosti? Držíš nôž na hrdle dievčaťa?“ Elegantne ukázal na nich. „Často premýšľam, ako to dokážete znášať. Slúžiť mužovi, ktorý nemá štipku cti.“

„Nie som tu nato, aby som s tebou debatoval, Santiago,“ odsekol Philippe rozpálene. Darius bol chladný. „Odchádzam a beriem ju so sebou.“

„Ak veríš, že ti to dovolím, klameš sám seba,“ prehodil Darius.

„Podrežem ju,“ zastrájal sa Philippe.

Darius ho schladil úsmevom. „To by sa tvojmu pánovi nepáčilo.“

Ticho rezalo ako čepeľ britvy, dvaja muži vycvičení zabíjať čakali, kedy ten druhý zaútočí, až to Serafina dlhšie neznesla.

„Prosím vás,“ povedala pridusene, „pustite ma.“

Keď Darius počul, ako prosíka, uprel na ňu uhľovočierne oči. V okamihu z nich vyčítala pravdu – zúrivé zúfalstvo pod chladným zovňajškom. Ale ten výraz sa rýchlo zmenil a jeho zjazvené pery sa znova vykrivili do posmešného úškrnu, no už bolo neskoro.

Aj Philippe to zbadal. „Čo je?“ zasmial sa. „Natrafil som na tvoju citlivú strunu? Je možné, že veľký Santiago má Achillovu pätu?“

Dariusovi stvrdla jemne tesaná tvár, zhodil fasádu. Prižmúril oči s dlhými mihalnicami na Philippa, v tme sa zaligotali.

„Ach, samozrejme,“ Philippe pokračoval bez ohľadu na nebezpečenstvo, „spomínam si, niekto mi hovoril, že si bol jej osobným strážcom, ešte keď bola malá.“

Dariusov hlas prešiel do desivého mrmlania. „Odlož zbraň!“
„Zmizni mi z cesty.“

„Pusť princeznú! Máš jedinú možnosť – vzdať sa. Tvoji chlapi sú mŕtvi a dobre vieš, že ťa chcem živého.“

„Hm, tuším je nahnevaný,“ hľbal Philippe nahlas. „Musí mu na tebe záležať, miláčik.“

Tie slová ju zasiahli silnejšie, než mohol tušiť.

„Len si to sťažuješ, Saint-Laurent. Keď sa neskôr porozprávame o твоjich kumpánoch a pokynoch, budem mať na pamäti, ako si ma rozzúrila.“

„Ach, ale nemám nijaké pokyny, Santiago. Neexistujem. Vieš, nemôžem sa vrátiť s prázdnyimi rukami, iste chápeš, že odo mňa nič nedostaneš,“ zaškeril sa Philippe.

Darius k nim vykročil pomaly, ostražitým krokom.

„Stoj!“

Zastal. „Odstúp od princeznej!“ povedal veľmi ticho a upieral naňho nezlomný pohľad.

Serafina sa v duchu znova a znova modlila. Na tele cítila, ako Philippovi búši srdce v hrudi. Pevnejšie ju chytil pod krkom. Cítila, že je čoraz zúfalejší a obzerá sa naokolo, ako by mohol uniknúť. Pozrela na nôž na svojom hrdle, zatvorila oči a ešte zúfalejšie sa modlila.

„Tak povedz, Santiago... medzi nami kolegami,“ vyštekol zrazu Philippe. „Keď je tvoja zverenkyňa takpovediac dospelá, nenapadlo ti niekedy čosi? Chápeš, pozri na ňu. Niektorí hovoria, že je to najkrajšia žena na svete – alebo aspoň patrí medzi tri najkrajšie ženy. Môj pán s tým rozhodne súhlasí. Helena Trójska, hovorí. Muži zvádajú vojny, aby sa zmocnili takej krásy. Pozrieme sa na to?“

Vyvalila oči, keď Philippe nadvihol jej šaty na mieste, kde ich Henri roztrhol. Zdesene zhíkla, keď jej ich bleskurýchlym pohybovom roztrhol na chrbte.

„No tak, no tak, *ma belle*,“ upokojoval ju Philippe, „nijaké strachy.“

Zavzlykala, stuhla na mieste. Sklonila hlavu, nevedela mu zabrániť, aby jej roztrhal šaty až po pás a odhalil trup.

Toto nie je naozaj, zmätene premýšľala. Nemôže sa to diať v jej krásnej záhrade, v krásnom, uzavretom svete. Líca jej horeli, hrýzla si spodnú peru, potláčala slzy zúrivosti. Pokúsila sa zakryť prsia vlasmi dlhými po pás, ale Philippovi sa to nepáčilo.

„*Non, non, chérie*. Ukáž nám tú krásu, čo stvoril Boh.“ Ľavou rukou jej zľahka odhrnul vlasy na plecيا.

„Sviniar!“ zašepkal Darius.

Nedokázala sa mu pozrieť do očí.

Stála s rukami po bokoch, triasla sa od zúrivosti a poníženia. Stála obnažená pred jediným mužom, ktorého v živote chcela. Pred jediným, ktorý nechcel ju.

Nie tak dávno milovala Dariusu Santiaga s bolestnou náruživosťou dospievajúceho dievčaťa. Pred tromi rokmi na debutantskom bále sa mu usilovala ukázať, že konečne dospela, už nie je malé dieťa. Pokúšala sa mu dokázať, že ani jedna žena ho nemôže milovať tak ako ona. Ale utiekol jej, zmizol z ostrova a náhlil sa splniť nejakú novú misiu. A teraz bol svedkom jej poníženia, díval sa na jej telo, na dar, ktorý mu chcela dať – dar, ktorý teraz nič neznamenal.

Vtedy sa z nočnej oblohy znova spustil studený dážď. Strhla sa a zachvela sa, keď sa jej prvé kvapky dotkli obnaženej pokožky.

Z miesta, kde stál Darius, cítila sopečnú silu zúrivosti, ale akosi sa vládala sústrediť iba na svoju hrdosť, svoju poslednú obranu. Držala sa jej, akoby to bola hmatateľná zbraň. Vysoko zdvihla hlavu a so slzami v očiach hľadela rovno pred seba, kde nebolo nič.

Philippe sa z nej vysmial. „Namyslená ženská! Áno, ty vieš, že si krásna, čo?“ zamrmlal a prebehol jej prstom od krivky pleca po ramene. Až ju striaslo... „Pokožka ako hodváb. Len sa jej dotkni, Santiago. Je rozkošná. Vôbec sa ti nečudujem – každý chlap by mal slabosť na takéto stvorenie. Ak chceš, môžeme sa o ňu podeliť.“

Vyplašený pohľad namierila na Dariusa, ale vtedy jej po chrbte prebehol studený lúč hrôzy – videla, ako sa kochá pohľadom na jej obnažené prsia a hltá jej nahotu.

„Darius?“ zašepkala prosebne.

Philippe prstami dychtivo prebehol po rúčke noža, ale v jeho istom hlase znel víťazoslávny tón. „Poď ju ochutnať. Nikto to nemusí vedieť. No vážne, po tom, čo si urobil pre svojho kráľa, toto si zaslúžiš.“

Konečne Darius odtrhol pohľad z jej tela. V jeho chladnom, škodoradostnom úsmeve sa blykli biele zuby. Pomaly vykročil k nim a spýtal sa Philippa: „Čo navrhuješ?“

Nevládala premýšľať. V pamäti sa jej vynárali výjavy, ako naposledy videla Dariusa pred pol rokom. Ako zvyčajne si ju nevšímal, len čo vkročil do paláca, ale v ten deň otvorila popoludní dvere do hudobného salónika a pristihla ho, ako pritláča jednu zo svojich početných mileniek k stene. Z pliec mu visela voľná biela košeľa, hnedú hruď mal obnaženú, čierne nohavice mu obopínali štíhle boky a žena s vyhrnutými sukňami sa ho pokúšala vyzliecť. Keď Serafina otvorila dvere, pozrel na ňu a na sekundu jej hľadel do očí.

Dobre si spomínala na jeho spaľujúci pohľad, keď stála vo dverách s otvorenými ústami a vyvalenými očami. Spomínala si na posmešný úsmev zvodcu, ktorý k nej vyslal, prv než zabuchla dvere a utiekla. Presne tak sa usmieval aj teraz.

„Podržím ti ju,“ ponúkol sa Philippe.

„Ach, mňa by neodbila,“ zamrmlal. „Však, anjelik?“

Líca jej očerveneli. Sklonila hlavu, srdce jej šialene búšilo. Triasla sa a nevedela sa naňho dlhšie dívať, keď vykročil k nim.

Hovorila si, že to je len lesť. Je predsa princezná! Darius by nikdy... nikdy...

Ale tento krásny Španiel sa nepodobal na nijakého iného muža, ktorého poznala. Nevedela predvídať, čo urobí, ani ho ovládnuť ako iných mužov. Vedela len to, že sa ničoho nebojí, a hoci je lojálny voči jej otcovi, nedodržiava nijaké zákony, iba vlastné.

Pomaly podišiel bližšie, možno na vzdialenosť desiatich centimetrov, tak blízko, že sa takmer hrud'ou obtieral o jej prsia. Cítila na sebe jeho dych.

Ocitla sa v pasci medzi dvoma vysokými, nemilosrdnými mužmi, dýchala trhane, na obnaženej koži cítila záchvevy horúčosti a chladu. Vedela, že sa jej dotkne. Líca jej horeli, túžila zomrieť od hanby, že do jej strachu votkal zvrátenú túžbu. Zvyčajne bola pohotová, ale v tej chvíli onemela a len zdrvene civela na strieborný gombík na jeho redingote v úrovni očí.

Nezišlo jej na um nič, čo by mohla povedať, aby sa zachránila, nenachádzala hlas, aby vyslovila meno svojho otca alebo snúbenca – v tej chvíli si nevedela ani predstaviť Anatolijovu tvár. Hrôza jej vymazala myseľ a zmyslami cítila iba Dariusa.

Zmáhala ju jeho blízkosť, číra mužnosť. Do nosa jej prenikala jeho pižmová vôňa zmiešaná s vôňou koní a kože, exotických cigár, ktoré stále fajčil, a medená prímes krvi. Z jeho tela vyžarovala horúčosť, z jeho šľachovitej postavy hučalo napätie.

A vtedy sa to zbehlo – chytil Philippa pod krk a vyslobodil ju z jeho zovretia. Philippe sa zahnal nožom a bodol ho. Darius uskočil, zovrel Philippovi pravé zápästie a Serafina sa zatiaľ odtackala, dopadla na kolená na kraji dvorčeka. Trasúcimi sa rukami si potiahla zvyšok živôtika a pozrela sa, či je Darius ranený. Fontána jej sčasti zakrývala výhľad. Bolo počuť rinčanie kovu.

Philippe zahrešil, zbraň mu poskakovala po tehlách. Vrhol

sa za ňou. Darius ju odkopol a chytil ho. Philippe sa mu vyslobodil a unikol.

Darius bežal za ním. Chytil ho za golier, otočil ho k sebe a hodil ho na dlažbu, takže zatarasil východ.

Keď začula rinčanie kovu, zdesene zdvihla pohľad a zarezla Dariusovu dýku s ebenovou rúčkou – na štíhlu elegantnú čepeľ dopadalo mesačné svetlo.

Ach bože!

Keď Philippe vystrel ruky, aby odrazil prvý úder, Dariusova dýka mu prešla zápästia na oboch rukách.

Serafina sa odvrátila, no počula každú sekundu ich boja, každý výkrik, dusenie a tichú nadávku, zatiaľ čo ho Darius katoval.

Cikády šiekali. Túžila utiecť. Keď Darius zahrešil v neznámom jazyku, otvorila oči a videla, ako zdvihol dýku obooma rukami, aby mu zasadil posledný úder, z jeho krásnej tváre žiarila surovosť.

Nie!

Zažmúрила oči, keď dýka namierila dolu ako dravý vták. Philippe krátko vykrikoval a nastalo ticho.

Potom počula iba chvenie vetrička v borievkach. Uvedomila si hlasné dychčanie muža. Mala pocit, že sa povracia.

Zrazu sa jej zmocnila hystéria, zišlo jej na um, že by mala utiecť. Musí odtiaľto uniknúť, okamžite od neho odísť, prvé než si zasýti žiadostivosť, ktorú mu videla v očiach. Bol to najnebezpečnejší muž v celom kráľovstve a stratil sebaovládanie, zúrivosť ho dohnala poslúchať zákon jeho chlapčenských čias – zákon ulice.

Ani na chvíľu od neho neodtrhla oči, pozviechala sa na nohy. Darius si prehrabol vlasy, odhrnul si z čela kučeru, na pozadí tmavej noci pôsobil ako čierny démon. Po chvíli vytiahol dýku Philippovi z hrude.

Pozorovala ho s vyvalenými očami, v rukách držala zvyšky hodvábného živôtika a po centimetroch sa posúvala po obvo-de dvorčeka. Nevšímala si, že pichľavé konáre ju škriabu na

jemnej pokožke na chrbte. Blokoval jej jediná únikovú cestu, ale bola odhodlaná predrať sa hoci aj hustým krovím, ak to nepôjde inak.

Darius sa zdvihol od Philippovho mŕtveho tela. Z vrecka nepoškvrneného redingotu vybral vreckovku, belela sa v tme. Utrel si krv z rúk, chvíľu stál, zrazu sa obrátil a zúrivo ho kopol do rebier.

Serafina zhíkla, zaskočil ju rýchly, priam besný pohyb.

Darius pozrel na ňu, prenikavo na ňu hľadel, akoby si až teraz spomenul, že je tam aj ona.

Potom len nehybne stál, dychčal a v tme sa vynímala jeho vysoká, tichá postava.

„Čo robíte?“ spýtal sa desivo ticho.

Stuhla pod jeho krutým pohľadom.

„Bože,“ zamrmlal a na chvíľu zatvoril oči.

Nič nepovedala, len si držala roztrhané šaty spotenými rukami a premýšľala, či sa jej podarí prebehnúť popri ňom.

Sťažka vzdychol, pokrútil hlavou a šiel si ošpliechať tvár studenou vodou zo žblnkotavej fontány. Po chvíli podišiel k nej, vyzliekol si čierny redingot.

Zaspätkovala do krovia.

Podal jej redingot.

Neodvážila sa ho vziať, neodvážila sa ani odtrhnúť od neho pohľad.

Za jeden večer zabil troch mužov, vedela, že za bieleho dňa stvára so ženami všeličo neslušné, civel na jej prsia, ale trápilo ju aj čosi iné. Pred ôsmimi rokmi ju poznačila krv tohto muža.

Stalo sa to na námestí v deň jej dvanástych narodenín, keď sa ktosi pokúšal zastreliť kráľa. Stála tam a usmievala sa, bola to jej narodeninová oslava, držala otca za ruku – a vtedy zaútočil atentátnik. A tento krásny šialenec Santiago sa vrhol do cesty guľke, jeho horúca červená krv jej vtedy offkala líce a nové biele šaty.

V ten deň si uvedomila, že patrí tomuto mužovi, cítila to

v hĺbinach svojho tela, na mieste, kde vnímala horúčavu ohňa a vôňu teplého jedla, hlboko v krvi a v kostiach, kde nebola princezná, nebola politická rukojemníčka, kde bola jednoducho žena.

A vycítila, že aj on to vie. To bolo najhroznejšie.

Jeho intenzívny ohnivý pohľad znežnel.

Serafina sa stále triasla.

Znova jej ponúkol redingot.

„Vezmite si ho, *princesa*,“ povedal ticho.

Keď počula jeho nežný hlas, oči sa jej bez varovania zaliali slzami.

Sklopil dlhé mihalnice, akoby nevedel, čo robiť.

„Pomôžem vám,“ ponúkol sa váhavo a podržal jej redingot, aby strčila ruky do rukávov.

Váhavo mu dovolila, aby jej pomohol pri obliekaní, ako keby bola malé dieťa.

„Myslela som...“ začala, ale zahryzla si do pery, nedopovedala.

„Viem, čo ste si mysleli,“ odvetil tichým hlasom. „Vám by som nikdy neublížil.“

Pohľady sa im stretli, ostražito na seba narazili.

Prvá odvrátila zrak, ohromená svojou nezvyčajnou pokorou. Jej bývalá guvernanka by tomu neverila. „Nepotreboval si ho... živého?“

„No, teraz je mŕtvy, nie?“ odvetil znechutene. „Ja si s tým poradím.“ Ruku si oprel o bok, chvíľu si šúchal čelo.

„Ďakujem,“ zašepkala ešte stále roztrasene.

Pokrčil plecami a vrátil sa k fontáne.

Keď videla, že nebezpečenstvo pominulo, opustili ju všetky sily. Zaslepili ju slzy. Klesla na zem, pomaly sa zrútila na kôpku. Sadla si, zahalila sa tesnejšie do jeho redingotu, oprela si lakty na kolená a zaborila si hlavu do dlaní, z celej sily potláčala slzy.

Nebudem pred ním plakať, zaumieňovala si, ale po chvíli podľahla slzám. Neubránila sa tomu.

Keď nahlas zavzlykala, prekvapene na ňu pozrel. Zamračené sa vrátil k nej, týčil sa vysoko nad ňou. Nedokázala zachovať hrdosť, len plakala, zúrivo posmrkávala, chrptom ruky si utierala slzy, nedokázala pozrieť vyššie ako na jeho ligotavé čierne čizmy s krutými striebornými ostrohami.

Čupol si k nej a zaboril jej pohľad do očí. „No tak, princezná, čo je to? Chcete mi pokaziť dnešný večer?“

Ohromene naňho pozrela. *Pokaziť dnešný večer?*

Keď k nej vystrel ruku, vyskočila, ale on jej len ponúkal úhladne zloženú vreckovku, vyčaril ju ktovieodkiaľ tak trochu ako cigán.

Po chvíli váhania vreckovku prijala, a keď si teraz osušala oči, spomínala si, že keď bola malá, považovala ho za kúzelníka, lebo jej dokázal vybrať z ucha zlatú mincu a minca znova zmizla...

Skúmavo si ju obzeral a jeho arogantný úškrn odporoval ustarostenému pohľadu. „Čo sa deje? Teraz sa ma bojíte ako všetci?“

Odpovedala mu iba vzlykom, ktorý vychádzal hlboko z hrude.

Úškrn zmizol. „Ale no tak, dievčatko. To som ja,“ povedal nežnejšie. Vyzeral ostrasení. „Veď ma poznáte. Odjakživa ma poznáte. Odkedy ste boli takáto maličká,“ palcom a ukazovákomp naznačil dvojcentimetrovú veľkosť.

Pozrela mu na ruku, neisto sa mu zahľadela do očí.

Bola to len napoly pravda. Stál pri nej celý život, držal sa v tieni, ale nikto naozaj nepoznal Dariusa Santiaga. Nedopustil to. V skutočnosti zistila, že pre tých, ktorí sa ho pokúšali ľúbiť, si vyhradil najneľútostnejšie posmešky.

Pred dvadsiatimi rokmi, krátko pred svojím narodením, vzali jej rodičia Dariusa z ulice a táto divá šelma, tento malý zlodej statočne zachránil jej matke život. Papa ho odmenil tak, že ho vymenoval za kráľovského ochrancu a vychovával ho ako vlastného syna – pokiaľ Dariusova hrdosť dovolila, aby prijal čosi, čo vnímal ako charitu. Od čias, keď bola dost